

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

PERTENECER A LA BIBLIOTECA DE LA CIUTAT DE BARCELONA

LA VEU DEL APÓSTOL

SOLIDARITAT
CATALANA

CANDIDATURA
DE
DIPUTATS A CORTS

- Nicolau Salmerón
- J. Vallés y Ribot
- Emili Junoy
- Francisco Maciá
- F. Cambó y Batlle
- Ildefons Sunol
- J. Puig y Cadafes

PIJARDOL

—¡Cataláns, tot per la Solidaritat y pera la Solidaritat!

LA ELECCIÓ DE DEMÀ PASSAT A BARCELONA

La elecció de demà passat, que té a Catalunya una importància extraordinària, la té excepcional a Barcelona.

Per tot arreu l'objectiu de la batalla es el triomf de la Solidaritat catalana; però aquí va aparellada ab aquest triomf, la extirpació del lerrouxisme, que val tant com dir la conquesta de la pau de la ciutat y del dret dels ciutadans.

A tal objecte, la Junta de *Solidaritat* ha decidit anar al copo. Y com son set els diputats que s'han d'elegir, y únicament se'n poden votar cinch, s'ha hagut de fer la distribució equitativa dels candidats en els diferents districtes, en la forma següent:

- D. Emili Junoy y Gelbert.
- D. Francisco Maciá y Llussá.
- D. Joseph Puig y Cadafalch.
- D. Ildefons Suñol y Casanovas.
- D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Aquesta candidatura se vota: Districte II municipal y Barceloneta.

- D. Francisco de A. Cambó y Batlle.
- D. Emili Junoy y Gelbert.
- D. Francisco Maciá y Llussá.
- D. Ildefons Suñol y Casanovas.
- D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Aquesta candidatura se vota: Districte III municipal y Poble Nou.

- D. Francisco de A. Cambó y Batlle.
- D. Francisco Maciá y Llussá.
- D. Nicolau Salmerón y Alonso.
- D. Ildefons Suñol y Casanovas.
- D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Aquesta candidatura se vota: Districte IV municipals y Seccions 1 a la 5 y 7 del districte X.

- D. Francisco Maciá y Llussá.
- D. Joseph Puig y Cadafalch.
- D. Nicolau Salmerón y Alonso.
- D. Ildefons Suñol y Casanovas.
- D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Aquesta candidatura se vota: Districte V municipal y Seccions 1 a la 8 y 11 a la 16 del districte IX.

- D. Francisco de A. Cambó y Batlle.
- D. Emili Junoy y Gelbert.
- D. Francisco Maciá y Llussá.
- D. Nicolau Salmerón y Alonso.
- D. Joseph Puig y Cadafalch.

Aquesta candidatura se vota: Districte VI municipal y seccions 12 a la 17 del districte X.

- D. Francisco de A. Cambó y Batlle.
- D. Emili Junoy y Gelbert.
- D. Joseph Puig y Cadafalch.
- D. Nicolau Salmerón y Alonso.
- D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Aquesta candidatura se vota: Districte VII municipal y seccions 6, 8, 9, 10 y 11 del districte X y las seccions 9, 10, 17 y 18 del districte IX.

- D. Francisco de A. Cambó y Batlle.
- D. Emili Junoy y Gelbert.
- D. Joseph Puig y Cadafalch.
- D. Nicolau Salmerón y Alonso.
- D. Ildefons Suñol y Casanovas.

Aquesta candidatura se vota: Districte VIII municipal (Gracia y Sant Gervasi), Sarriá y Sant Adrià de Besós.

Caldrà que ho tinguin present els electors. Que cada hù voti la candidatura que li correspón, sense borrar ni substituhir cap nom. La victoria depén de la bona organissació y de la disciplina. De la bona organissació se n'ha cuidat la Junta: la disciplina l'han d'observar els electors.

*
* *

Y ara unas quantas prevencions.

Convé votar a primera hora, a fi d'evitar suplantacions.

Encare que 'ls interventors solidaris tenen datos suficients per' impedir las, no estarà de més que las personas coneixedoras del vehinat de cada secció, estiguin alerta, y 'ls hi prestin, en cas necessari, el seu auxili.

Votar ab nom suposat está castigat per la Lley. Que tothom ajudi a detenir als infractors. Las rodas son impossibles si tothom vigila.

També son impossibles las violencias, si tothom se conjura a no consentirlas y, en cas necessari, a castigarlas durament. No hi ha ningú que pugui sobreposarse, ni per la forsa ni per l'astucia, a l'acció colectiva d'un poble resolt a mantenir la integritat dels seus drets.

*
* *

Que tothom voti y fassi votar als amichs y coneeguts. S'ha de procurar que ningú se'n abstingui. Se farà obra meritoria portant electors a las urnas.

Tot dupte que 's pugui tenir respecte a si un nom figura en las llistas ó al colegi ahont haja d'emetre 'l vot el solventarán en el acte las oficinas establertes en els distints districtes. Dels locals ahont radican aqueixas oficinas se'n donará compte en qualsevol dels colegis: preguntis als repartidors de candidaturas, als interventors ó als comissionats que tenen al seu càrrech la direcció y vigilancia de la elecció.

La jornada de demà passat resultarà gloriosa pera Barcelona y pera tots els ciutadans barcelonins que hajan contribuït a la victoria.

EL NOSTRE GRAN JAYO

ELS inglesos estavan orgullosos del seu Gladstone, del seu *Great old man* (gran home vell) com l'anomenavan ab frasse familiar, impregnada de carinyo, respecte y admiració. Nosaltres també l'hem trobat al nostre Gladstone, al nostre *Great old man*, encarnat en la noble, venerable y simpatiquíssima figura de D. Nicolau Salmerón, a qui el nostre poble aclama «*El Gran Jayo de Catalunya.*»

No trobarém altra títol millor per honrar al Patriarca, al admirable septuagenari, que ha vingut a posar las últimas energías de la seva gloriosa existencia al servey de la causa patriótica per Catalunya sustentada, en els moments en que una gravíssima crisis nacional promet resoldres per la voluntat de un poble fort, en una complerta curació, base de vida nova.

¿Quí com ell, tan culminant en l'inteligencia, en la convicció, en la bondat y en l'esfors?

*
* *

Es induptable que 'ns trobém en plena era revolucionaria; pero de una revolució incruenta, ideal y conscient; de una revolució que podríam dirne constructora; y tal com succeheix en aytals períodos

surgeix arreu gent nova y alentada, qu' en épocas de ordinaria y vulgar normalitat, restarian desconeguts, confosos en la fosca. Tota una generació de joves lluytadors se donan á coneixer ab els esplets de la propaganda y de l' acció, y quan es arribada l' hora de personificar la voluntat del poble en els escullits que deurán portar la seva representació en el Parlament, una bona part de aqueixa gent nova, se posan en condicions de convertir rápidamente las esperansas que logran despertar, en positivas y hermosas realitats.

Totas las revolucions son al ensemps parteras y sepultureras. Totas las revolucions pareixen homes nous y aniquilan y sepultan als caduchs, als xacrosos, als averiats. El mateix ambient que dona vida als uns, la pren als altres.

Unicament els sans de cor, els serens de inteligencia, els que á través de las impuresas de la política, han sapigut conservar immaculats els seus prestigis, no tan sols se salvan ab las Revolucions, sino qu' encare s' enrobusteixen y agegantán la seva figura y multiplicant l' eficacia de la seva influencia.

En aquest cas se troba Salmerón. La Revolució de Catalunya fou iniciada per ell en el Congrés en un

debat històricament memorable. Ell fou quí en horas de rancunia entre dos bandos extraviats, predicá la pau y l' amor. Ell fou quí sentint totas las palpitations de un poble ofés y agraviat, condemná els deplorables fets que illuminaren sinestrament la nit del 25 de novembre, y quí ab més gran energia s' oposá á l' aprobació de una ley escepcional y monstruosa, qu' entranyava la més temeraria de las amenassas y l' més inmerescut dels cástichs. Ell fou, quí al rebre ab sos dignes companys de diputació el colossal homenatge de un poble agrahit, endeviná tota la potencia redemptora que alenava en el gran moviment de Catalunya y ja desde aquell instant concebí l' idea de illuminarlo y dirigirlo.

A partir d' aquella hora benehida, Catalunya ha sigut vindicada de totas las falsas acusacions que li eran dirigidas, dels cárrechs d' egoista y desafecta á Espanya que li tiravan á la cara. D' Nicolau Salmerón se constituí en l' avalador de la sinceritat catalana, y ja no més que 'ls obcecats y 'ls que veuhen en perill el seu infame predominí pogueren desconèixer la importancia de l' honrada y prestigiosa fermesa del integerrim repúblich.

Aixís, un home que no ha nascut á Catalunya, pero que en distintas ocasions y sempre digníssimament ha ostentat de Catalunya la representació, ha pogut convertir-se en un gran catalá.

L' ánima del nostre poble que alena en el seu esperit es la que trassa 'ls dictats de la *Solidaritat catalana*.

Salmerón es qui més ha contribuít á transformar el sentiment en idea y l' idea en acció viva y potent.

Apóstol de una idea nova, ningú com ell ha sapigut definirla, al declarar que més que un moviment polítich es un moviment social que requereix l' esforç dels homes de totas las opinions y de tots els estaments, concertat en una gran armonía d' aspiracions y de conducta.

Héroe de la tolerancia ha donat el gran exemple de germanor obrint els seus brassos als representants de las ideas més oposadas á las sevas y proclamant el dret que tenen totas las opinions sincerament professadas, al respecte universal.

Polítich de conciencia pura, sense replechs, ni maquievelismes, ha declarat davant de la representació més alta de la gran agrupació que l' té per capdill, que anteposava la seva qualitat de representant de Bar-

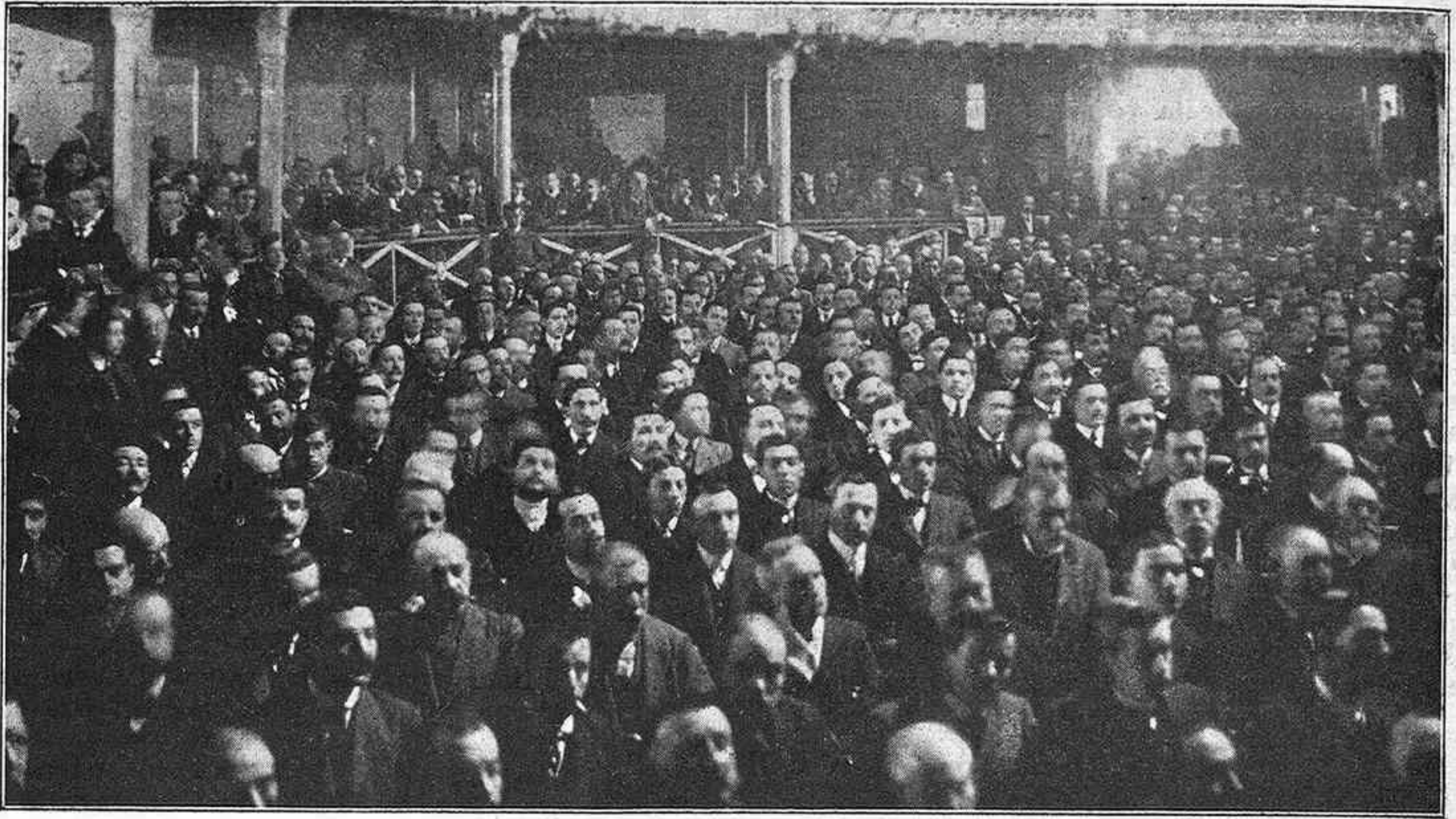
AB EL SACH Á COLL

—¿Ab aixó s' ha hagut d' agafar, don Alacandro?

—Noy, s' arreplega lo que 's pot.

PER LA SOLIDARITAT CATALANA.—GRAN MEETING

La platea del teatro al comensar á parlar el Sr. Salmerón.

celona á la mateixa jefatura del partit de Unió Republicana, y qu' en cas d' existir incompatibilitat entre l' una y l' altra, sacrificaría l' última á la primera.

¿Quí, davant d' aquests exemples de fonda penetració ab els sentiments, ab las ideas, ab las fermes conviccions del poble catalá no se sent admirat, satisfet, entussiasmat pel nostre *gran jayo*? ¿Quí, en cada un dels seus discursos no descubreix nous esclats dellum guiadora? ¿Quí no l'acompanya ab tota l' ànima, quan romp els vells dogmas polítichs que sols l' estancament y la putrefacció podían produhir? ¿Quí no se sent disposat á seguirlo ab tot el cor en l' àrdua empresa de transubstanciar á Espanya entera tot aquest moviment de reconstitució nacional, que significa la més gran y generosa de las revolucions?

*
* *

¡Oh, admirable gran *jayo nostrel* Catalunya avuy te venera com te venerara demá l' Espanya redimida pel nostre comú esfor. ¿Quín coronament més digne podías donar á la teva hermosa existencia consagrada al bé de la patria y al enaltiment dels ideals humans?

¡Y ab quín desprendiment traballas en la tasca redemptora! Tú, l' més vell, resultas ser el més fort y el més actiu. De-de qu' entrares á Catalunya, no paras un instant de predicar á las multituds. Tas cursas rápidas en automóvil, tas visitas á las vilas y ciutats, aqueixa especie de revista que vás passant al somatént electoral que l' próxim diumenje se llensará á la victoria, son epissodis de una campanya admirable, que algun día no ja sols Catalunya, sino Espanya entera esculpirá en marbres y bronzos monumentals.

Perque á despit de tos setanta anys ¡oh gran *jayo nostrel* tu la veurás encare la realisació gloriosa de la teva obra.

No haurás sigut tan sols un precursor, com te anunciaries modestament. Estás destinat á ser el redemptor.

P. DEL O.

LA VIDA

—LA VIDA MAY ES MACA.

—Schopenhauer.

Cantém, gosém y disfrutém la vida,
pro no diguém qu' es maca.
La vida en sí val molt, pero no es dolosa.
La vida es lletja y agre.
La vida es sufriment. Els goigs que 'ns brinda
no mes son cosas raras,
y constantment la lluyta ens esperona
y 'ns esclavisa l' ànima.

Viure y plorar y riure... de tristesa...
eixa es la nostra tasca..

Rihém perque sufrim, per aixó 'l riure
verdader, se 'n va ab llágrimas.

Ser optimista es el més gran dels erros,
un insultant sarcasme,

una flor qu' enamora es l' optimisme,
una flor aromática,

y com las flors, es fals. Per la bellesa
generosa y galana,

la vida no mor may. La vritat, dona,
l' optimisme no paga...

perque no pot donar, perque es mentida,
perque promet... y falla.

Y aquesta gran vritat tothom l' observa
y inconscientment l' aclama.

El dolor es feixuch, real, se toca...
el goig vola, si passa.

Pels pochs que viuen eixa humana vida
ab relativa calma,

¡quánts homes tristos, agitats, rabiosos,
en lluyta encarnissada!...

Que cantin els vidents el goig de viure...
que cantin la esperansa...

¡Gran consol es el cant! Jo també canto
quan més mon cor batalla,

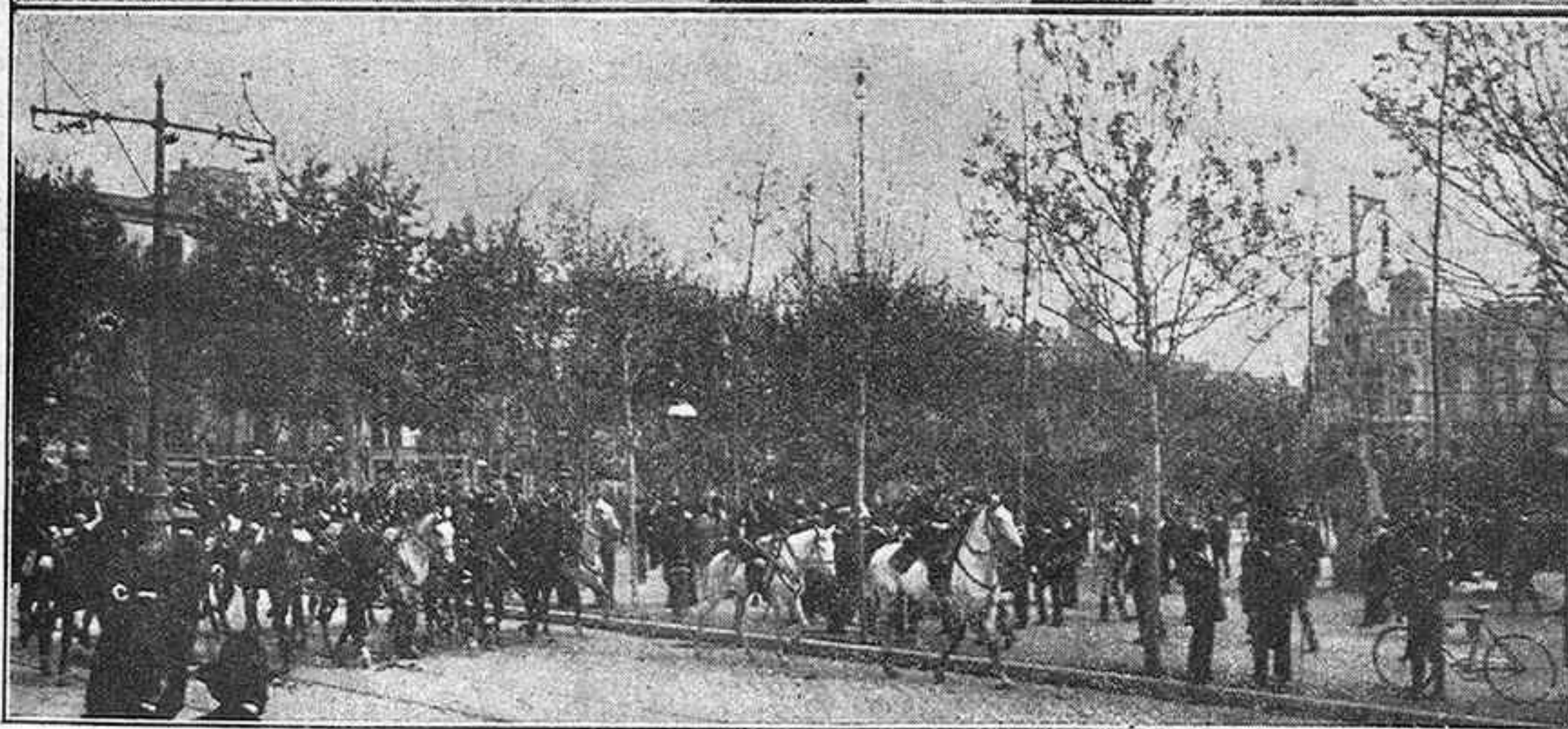
quan més sofreix y més aislat se troba.
La gran vritat amarga

que la cantin també, perque es l' essencia
de la condició humana.

Cantém, gosém y disfrutém la vida,
pro no diguém qu' es maca...

ANDRESITO

CELEBRAT EL PASSAT DIUMENGE AL TÍVOLI

—¿Qué hi ha de nou?—vaig dirli.]

—Pues nada, que ya volvemos á estar en el fandango.

—¿Sobre qué?

—¡Cómolo! ¿no sabe V. que el diumenche tenemos otra vez eleccions?

—¡Macatzol!

Naturalment que ho sabía, pero es alló que passa; mirant á la vinya m'havía olvidat del camp.

—Teníu rahó, Bustamante. Hem badat una mica, pero recuperarem el temps perdut. Aquest vespre, tots á la xacolería á l' hora de costúm y en un santiamén trassarém el plan de campanya.

—Siempre por la Solidaridad, eh?

—Aixó ni cal dirho. ¿Per qué ho preguntéu? ¿Que potser heu tornat á passarvos al bando enemich?

En Bustamante va quadrarse'm ab un

ayre de carrabiner tan pronunciat, que de debó va impresionarme.

—Eso, ni en broma. Yo me mudo la camisa cada semana; pero de partido... tardo años. Sin embargo... hemos de hablar.

—Diguen, home, diguen.

—¿Ha visto V. la candidatura?

—No. ¿Que no us agrada potser?

—Mírela V., aquí la traigo.

Y m' allarga un paper ahont hi havia escrits set noms.

El poble, després del *meeting*, esperant la sortida del Sr. Salmerón.—La plassa de Catalunya, al donarse per la Guardia Civil uns tochs d' atenció pera disoldre la grandiosa manifestació que s' havia improvisat.—Desembrassada la plassa, la Guardia's retira.

TORNEMHI

Preocupat ab el programa de las festas de Maig y ab el ditxós assumpto dels discursos de 'n Ribera y Rovira á Lisboa, ni me 'n recordava ja de que al món hi hagués urnas, quan vet' aquí que aquest día, en el moment en que anava á posar el peu á la entrada de casa, sento que 'm tocan per la esquena.

—Hola!

Era 'l Bustamante, que precisament venía per mí.

—¡Magnífich!—vaig exclamar jo, després de llegirlos:—No podían ser més ben triats.

—¿Le parece?—va fer en Bustamante, arrufant el nas d' una manera bastant significativa.

—¡Y tal, home! Repareu: un arquitecte, en Puig y Cadafalch, que 'ns construhirá tot lo que necessitem; un militar, en Maciá, que 'ns ho defensará en el terreno de la forsa, y cinch advocats, que ja ha ben rebut el que 'ns vulgui venir á buscar rahóns ó á posarnos litigi.

—No; respecto á la calidad de las personas, nada tengo que decir. Lo que á mí no me gusta es la cantidad, el número.

—¿Que trobeu qu' es un número lleig?

—Me parece... francamente, que es una mala acción.

—¿El qué?

—Eso, el copo.

¡Ah! Fins llavoras no 'l vaig entendre. Era l' acort de la Solidaritat de presentar candidatura plena, lo que á n' ell el disgustava.

—¿D' ahónt ho heu tret qu' es una mala acció?

—Lo he leído en un escrito de un subchecte muy respetable que se llama Sol.

—¿Sí? ¿Y qué díu aquest senyor?

—Que el copo es una cosa fea, un abuso de la fuerza, un atropello del derecho de las minorías...

—Pues aneu y respongueuli que aixó que 'ns díu á nosaltres ho digui al inventor del sistema, al que primer va usar el copo á Barcelona, al gran amich seu que en las últimas eleccions de concejals va practicarlo en varis districtes, deixant á las minorías d' aquells barris sense representació al Ajuntament

y atropelland ab la major frescura aquest dret del qual aparenta ser avuy tan gelós defensor.

—¿Y fué un amigo de Sol el que hizo esto?

—Sí; va ser el propi don Alejandro, el seu consoci, el seu aliat, el seu protegit.

—¿Y Sol no dijo nada entonces?

—¡Ni una paraula! Com ara tampoch diría res si en lloch de ser nosaltres els que aném al copo fossin ells els que contessin ab forsas per anarhi.

Al sentir aquestas paraulas, la cara de 'n Bustamante 's va iluminar.

—¡No sabe V. el peso que me ha quitado de encima!... De manera que el copo no es una cosa inmoral...

—¡No, home, no! Unicamente es inmoral—y 'ls seus enemichs ben clar ho demostran—quan el fan els altres.

—Pues ¡pecho al agua y á nadar! Hablemos de nuestra sección.—

L' home va enumerarme las deficiencias qu' en las últimas eleccions s' hi varen observar. Dos interventors van haver de menjar ab la mateixa forquilla. Un va quedarse sense postres. Un altre va perdre una llapidera, que després la Solidaritat s' ha negat á abonarli.

—Ya comprenderá V.—va dirme en Bustamante—que estas irregularidades perjudican á la causa y desmoralizan el personal.

—Visquéu tranquil, que tot s' arreglará. La Solidaritat es una cosa massa grossa per anarse á fixar avuy ab aquestas menudencias. Deixeu que triomfi, que pugui portar á la práctica las ideas que la impulsan, y ja veureu cóm tothom té postres y cada hù menja ab la seva forquilla y no 's pert una llapidera que no s' aboni immediatament.—

Sense dificultat y ab pocas paraulas varem quedar entesos. ¡Es tan fresch el recort de l' última batalla electoral! ¿Cóm era possible qu' en sis senmanas hagués ningú olvidat las sabias instruccions en aquella ocasió rebudas?

Lo mateix que llavoras varem fer, pensem fer diumenge. Mucha puntualitat, que ningú falti al seu lloch, no deixar que ni un sol amich s' olvidi de dipositar el seu vot á l' urna... y forsosament succehirá lo que ha de succehir.

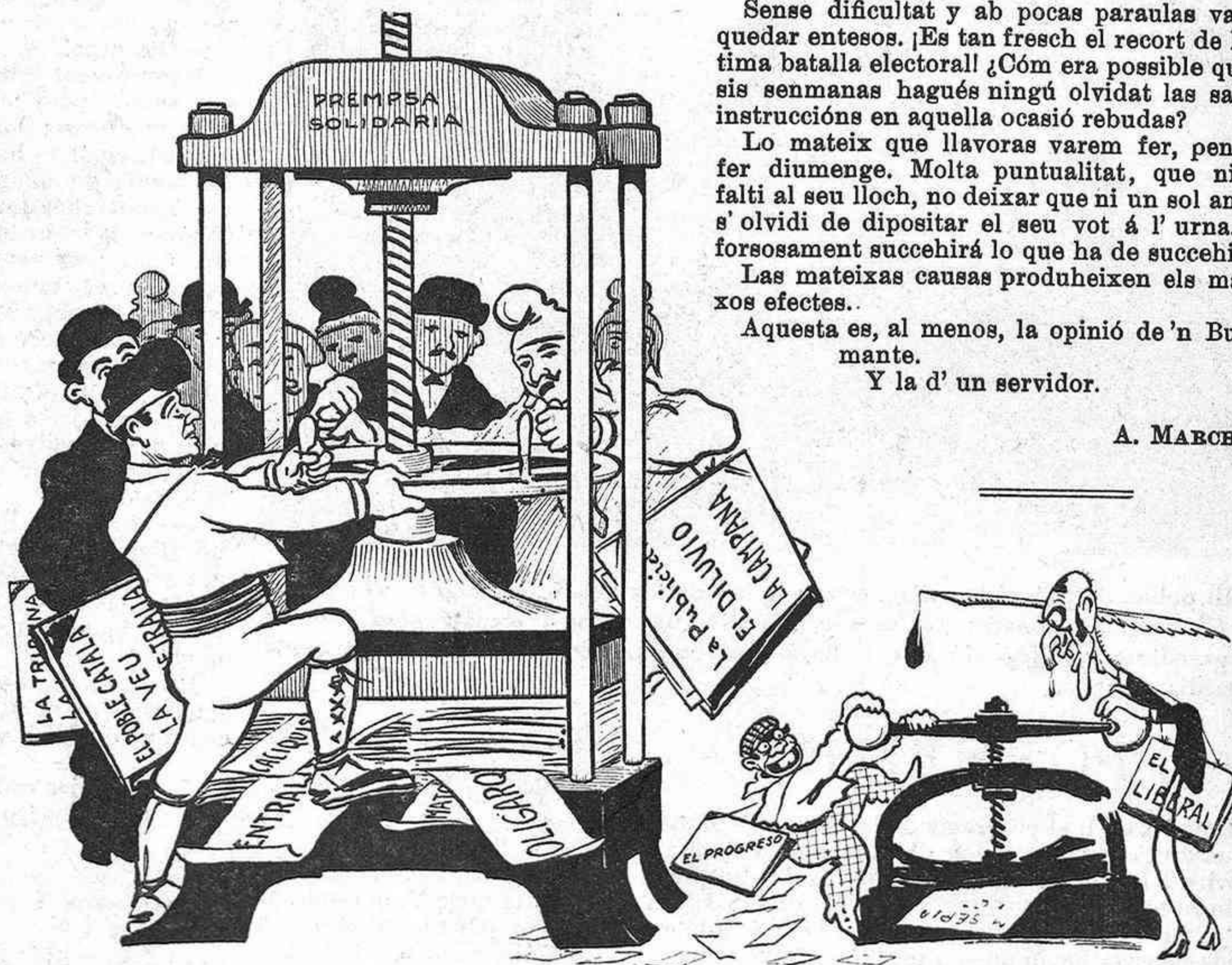
Las mateixas causas produheixen els mateixos efectes.

Aquesta es, al menos, la opinió de 'n Bustamante.

Y la d' un servidor.

A. MARCH

LAS DUGAS PREMPAS

La nostra, iqué formidable!

La contraria, iqué petital!

AL DIPUTAT PROVINCIAL
D. JOAN SERRA CONSTANSÓ

JEP DE JESPUS

Quan en temps del Caciquisme
jugavan á diputats
surtían mil vots de l'urna,
pro tots falsos, nominal,
y al celebrar la victoria,
guanyada ab molt poch, treball,
no parava la gatzara,
y 'l continuo derrotar
á costas del sumís poble,
que dormía ab un son llarch.
Y molt de profit ne treyan
de las eleccions avants
els burdells, cocots y fondas
per que tot anava en gran;
pro, amich meu, d'ensá que 'l poble
al últim ha despertat
adoptant aquest gest serio
y ha dit prou: no mes farsants,
las eleccions si be 's miran
son d'una altra qualitat:
Tota aquella broma antigua
s'ha tornat acte formal,
y alló de quedarse á casa
per tants y tants desenganys,
s'ha tornat una corrúa
de gent que ab fé va á votar:
á cumplí un precepte digne
d'un poble civilisat,
y ab mes fervor que á l'iglesia
á n'als col·legis va entrant,
y ab devoció vetlla l'urna,
y contempla 'ls papers blanchs,
la llevar que tart ó d'hora
veurá ab goig fructificar
y ha de treure mes florida
que 'ls jardins al mes de Maig;
y á las *juergas* d'algún día
esdevé el repós mes gran:
ni 's celebra la victoria
ni 's fá corre ja 'l xampany.
¿De que vé aquest abandono
per que encare no has tirat
la casa per la finestra
com solían fer avants?
¡Ah amich meu! Ja t'ho dispenso.
No fassis gasto. Veig clar
qu' es el poble el pobre poble
el que t'ha fet diputat,
y 'l poble pot darte gloria
¿diners? no n'hi quedan ja;
y si t'ha elegit per guarda
de sa honra y drets mes sagrats
cambia molt pró molt d'aspecte
el cárrech ab que t'honrá.
Avants era aixó un *tresillo*
y aná al robo era legal,
y ara será un joch que porta
sols responsabilitats,
y disgustos, molts disgustos,
que ab freqüencia t' donarán
els enemichs de la Patria,
que t' seguirán pas á pas;
y si relliscas ja t'planyo,
perque l'odi es africá.
Pró amunt y no desmayarse
y molta serenitat,
que si 'l cárrech porta espinas
també de flors n'es jamat,
y ab agraument el poble
t'ho sabrá recompensar,
y pensa que al costat portas
molts mils homes disposats
á ajudá pel que 's presenti
pel que t'convingui manar.
Entre tant mana d'un avi
que t'estima de molts anys
y 't saluda al crit de «Visca

nostra Solidaritat!»
y 't convida ab molt d'agrado
á fer un día de camp,
en nom dels amichs patricis
que t' volen torná á cantar
lo de la *muchacha bella*
que á tú va agradarte tant
entre trago y caixelada
y algún ¡hurra! al diputat.

L' AVI RIERA

LLIBRES

L' AUCA DEL SENYOR ESTEVE, per SANTIAGO RUSIÑOL.—Al primer cop d'ull sembla aquest llibre una broma; una broma de bon gust de las que solen fer els artistes rics de diners y bon humor. La edició, cuidada, esmerada, en la qual la tipografia de Antoni López hi ha posat tots els sentits, impresa en paper de fil superior, está ilustrada ab redolins. No olvidin que 's tracta d'un Auca. Pero 'ls redolins de *L' Auca del Senyor Esteve*, ab sas rebuscadas ingenuitats infantívolas, son deguts al famós artista Ramón Casas y 'ls aparellats macarrónichs que 's llegeixen al peu dels mateixos els ha trassat la ploma del no menys famós escriptor mallorquí Gabriel Alomar Tenim, donchs, á n'en Rusiñol, á n'en Casas y al Alomar cooperant com tres bons camaradas á la broma que l'aspecte extern del llibre revela... Y no obstant, llegeixin el llibre y veurán desseguida que dintre del humorisme, *L' Auca del Senyor Esteve* resulta una obra seria y d'un gran valor literari, y resulta ademés que la vestimenta ab que ha sigut llansada á la publicitat no li pot escaure millor, tant que 'ls redolins pintats á má, els versos macarrónichs y certas vinyetas tipogríficas de carácter adotzenat, si no hi siguessin, s'hi trobarían á faltar.

Perque en Rusiñol aquesta vegada ha volgut pintar tota una classe social barcelonina, personificantla en un botiguer dels antichs barris de Ribera. No es sols el senyor Esteve, desde 'l seu naixement fins á la seva mort, lo que 'ns presenta; es tot un estament característich de la vella Barcelona, avants de la transformació que s'está operant en la capital catalana: es un considerable tros de vida barcelonina: es un gran quadro d'història urbana digne d'un escriptor de primera forsa.

L'assumpto es senzillíssim, está exempt de complicacions y rebuscaments, y ab tot desperta en el lector un interès creixent. ¿A qué es degut que 'l lector s'interessi per la vida gris d'un vulgar betas y fils? ¿Cóm s'explica que una història tan ordinària, tan *terre á terre*, arribi á penetrar tan fonament en l'atenció del lector? Senzillament, perque 'l Sr. Rusiñol posseheix el dó exquisit de delectar amablement. La seva ploma lleugera y fácil en tant que rasgueja, penetra dintre de l'ànima dels assumptos á que 's consagra. El Sr. Rusiñol no es sols un artista genial, es ademés un psicòlech, fonentse aqueixas dos qualitats eminentíssimas en un humorisme de bona lley, en el qual la sátira y el sentiment s'entremesclan en una proporció justa que resulta gustosíssima.

Aquest es el secret de la seva forsa. Sense imitar á ningú, amo y ben amo d'un estil propi, llegint els capítuls de *L' Auca del Senyor Esteve*, que ab tot y desenvol·llarse en un medi tan restringit, ofereixen uns horisóns tan espayosos, un recorda á Cervantes, á Dickens, á Alfons Daudet, en especial al últim, creador del *Tartarín de Tarascón*. ¿Qué més que un *Tartarín*, diametralment á la inversa, es el Sr. Esteve?

¡Y quína inestroncable font d'enginy brolla de las planas de *L' Auca*! ¡Qué ben comprés el protagonista! ¡Qué ben sostinguts tots els personatjes que 'l rodejan! ¡Y quíns quadros més admirablement sorpresos els que 'ns presenta, relacionats ab la vida d'aquella típica familia! El lector s'hi troba, els sent, els viu, els disfruta. Alló es lo que ell veyá sense adonarse'n, alló lo que ell sentía sense fixars'hi; era menester l'art evocador d'un artista com en Rusiñol, pera compendre que tot en la vida té valor, y que l'assumpto en apariència més insignificant se presta, tractat degudament, pera produhir l'encís de la bellesa.

La literatura catalana, que tan hermosas creacions deu al escriptor artista, está d'enhonorabona. *L' Auca del Se-*

ELECCIONS DE DIPUTATS A CORTS.

CANDIDATS DE LA SOLIDARITAT CATALANA

N. Salmerón
Barcelona

I. Suñol
Barcelona

J. Carner
Vendrell

E. Corominas
Girona

J. Bertrán Musitu
Vilanova

E. Junoy
Barcelona

F. Pi y Arsuaga
Sabadell

J. Puig Cadafalch
Barcelona

F. Rahola
Igualada

E. Bertrand Serra
Puigcerdà

J. Zulueta
Vilafranca

J. Caballé Goyeneche
Gandesa

J. Llari
Trepç

M. de Bofarull
Vilademuis

J. Nogués
Reus

Manel Raventós
Valls

L. Soler y March
Manresa

M. Bordas Flaquer
Berga

R. Mayner
Reus

J. Torralba
Torroellombgri

E. Calvet
Arenys de Mar

A. Hurtado
Tarrassa

Felip Rodés
Balaguer

L. Miró y Trepç
Sant Feliu de Llobregat

F. Macià Llusà
Las Borjas y Barcelona

P. Muntaniola
Tortosa

Ll. Vidal
Cervera

P. Llosas
Olot

J. Ventosa Calvell
Santa Coloma de Farnés

P. Milà y Camps
Solsona

F. Cambó
Barcelona

J. Vallés y Ribot
Barcelona

Ll. M. Alier
Cervera

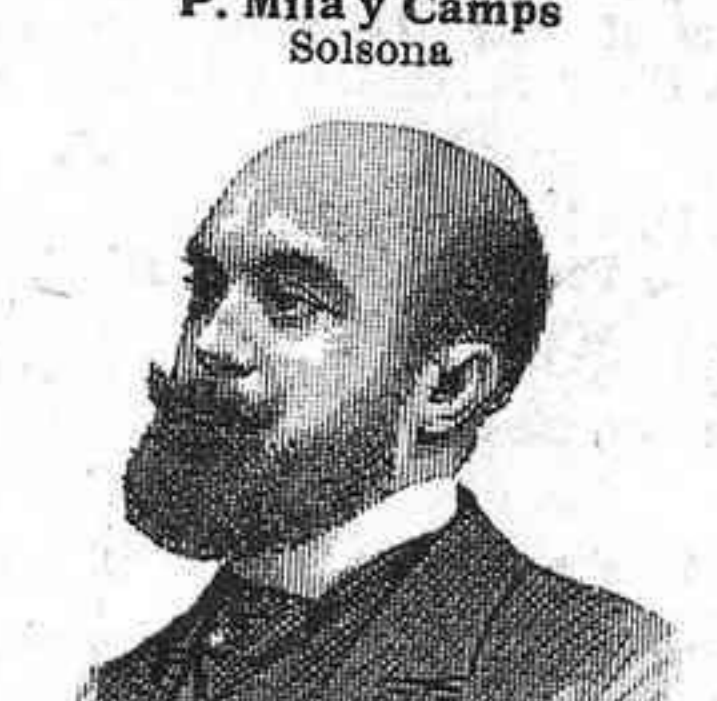
J. Serra
Vich

M. Junyent
Vich

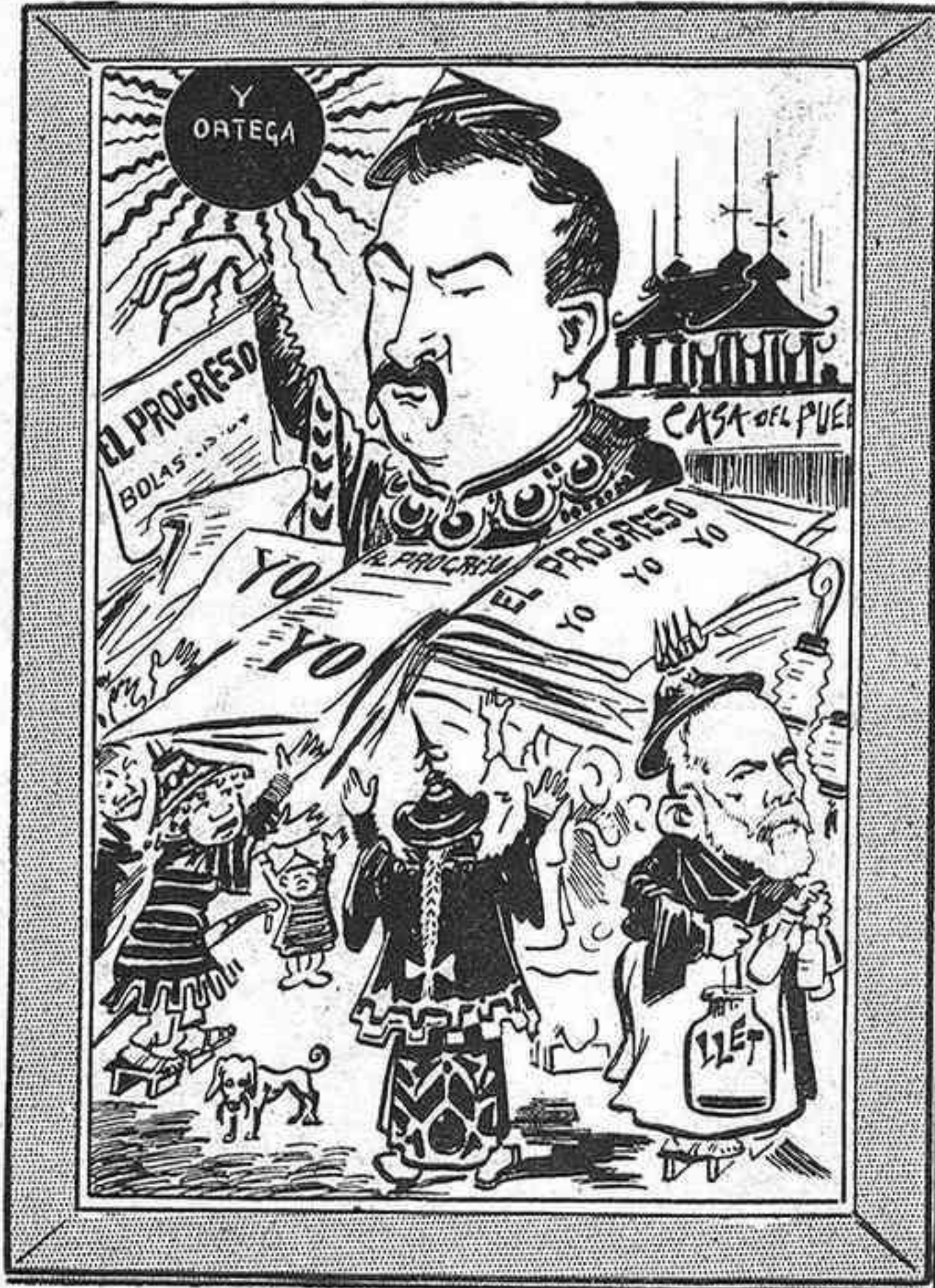

T. Rius y Torres
Mataró

J. Garriga Massó
Seo d' Urgell

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS DE BARCELONA.—QUADROS

El soberá del Celeste Imperio.

Preparant la rrevolució.

nyor Esteve quedarà fent molt bon costat entre las millors obras que ha produhit, rebent per premi la fruició el que la llegeixi, expressada ab la rialleta que durant la lectura no desapareixerá dels seus llavis, aqueixa rialleta amable qu' es una de las expressions més indubitables de la identificació.

RATA SABIA

NOVETATS

Els hi participo que en aquest teatro van fer una *Favorita* molt *comme il faut*. La Matilde Blanco lluhí la seva bonica veu de *mezzo-soprano*, adornant ab *fioriture* els passatjes que ho requerían y donant adequada expressió á alguns altres passos com, per exemple, l'aria.

El Sr. Cortada (tenor) obtingué una veritable ovació en la famosa romana *Spirto gentil*.

Y completaren l'excelent conjunt la Srta. Duval y els Srs. Romeu y Gasparini, que al igual que 'l mestre Goula-Fité foren cridats á las taulas á fer cortesías al públich.

**

Una bona noticia. S' anuncia el debut del famós barítono Víctor Manuel ab *Rigoletto*. Com á gran cantant y insuperable actor, alguns anys enrera fou el nen mimat del públich del Liceo, y encare que haja passat tant temps, els artistas de las sevas condicions no envelleixen.

CATALUNYA

Ja s' ha acabat la serie de 'n Borrás. Sempre las cosas bonas duren poch.

Ultimament fou estrenat l'entremés *La Zancadilla*, dels germans Quintero. Es una poqueta cosa, considera-

da escénicament, y més que un' obra cabal sembla el fragment de un' obra. Pero no 's pot negar que está escrita ab la gracia que distingeix als celebrats autors de tantas obras saladíssimas y ab aixó sol ne té prou pera triomfar.

La interpretació molt esmerada, doná ocasió de lluhiment á la Srta. Oria, á la Sra. Caro y al Sr. Ramirez, els quals en aquesta mena de produccions hi están ab tot el regalo, com els peixets en l' aygua.

**

Un altre estreno: *Miquette y su mamá*, comedia en tres actes, de Flers y Caillaret, arreglo de Gil Parrado.

Més que comedia es *vaudeville*, ab totas las condicions del género: travessura, ingeni y convencionalisme. No té altre propòsit que fer riure al públich y s' ha de reconèixer que ho consegueix, á pesar de que algunas vegadas els autors carregan massa la má.

L' assumpto 's presta poch á ser naturalisat espanyol, y es per aixó que l' arreglador no ha conseguit del tot fer olvidar l' origen francès de la producció.

Sobressortiren en la execució la Srta. Oria y 'ls senyors Ramirez y Vigo.

GRANVÍA

La Loba, sarsueleta, lletra de Paso Rocabert y música del mestre Lleó, es la condensació de un melodrama algun tant adotzenat, plé de reminiscencias d' otras obras del mateix género.

El públich no va entusiasmarse, ni molt menos, ab una obra que, després de tot, no li diu res de nou.

De la música siguié aplaudit un número cantat per cinch noys. Y sonaren els aplausos més pels infants que per la música, que tampoch té res de particular.

CÓMICH

El pañuelo bordado, del Sr. Rivas, ab música del mestre Esquerrá, té certas condicions que la fan agradable. Algunas escenas trassadas ab coneixement del teatro, y un diálech fácil y ben sostingut son las qualitats que avaloran el llibre.

Per lo que respecta á la música peca de desigual.

PRESENTATS PEL FAMÓS PINTOR ALACANDRO

Nerón calant foch á Roma.

En la execució 's distingiren la Srta. Marín y el senyor Bergés.

Y ab tot lo dit, ja s' haurán fet cárrech que la senmana teatral que acaba, ha resultat una de las més pobras de la temporada.

N. N. N.

La expulsió del Paradís.

serán al nostre costat.
Llavoras [días de gloria]
cullirém lo qu' hem sembrat
al veure que tota Espanya
s' ha ben Solidarisat.

T. RUSCA

PRESENTACIÓ

Filla soch de Catalunya
y els meus germans m' han criat
soch la Teta catalana
soch la Solidaritat
Per juntá els fills de son ánima
Catalunya 'm va engendrar
y del día en que soch nada
germanor regna en ma llar.
Ma Mare está satisfeta
y com no, si jo li faig
recordar ab alegría
la data del 20 de Maig?
En aquell día vaig neixer
y desde llavors ensá
no hi ha á casa blanchs ni negres
tothom es sols catalá.
Á Espanya no sembla pláureli
que á casa regni la pau
mes ella no 'n te la culpa
que en el fons ben be li plau.
Altres fills [sembla mentida]
de ma Mare diuhen mal
y l' Avia pobra velleta
com no hi veu, tot li es igual.
Mes á casa hi ha alegría
y estém ben agermanats
els que vulguin desunirnos
quedarán desenganyats;
y el día que tots compreguin
lo bona qu' he resultat
las Regiões com una sola

La presentació dels candidats solidaris, que tingué lloch diumenje en el teatro del Tívoli, resultá un acte imponent per la serietat ab que 's realisá, per l' inmensa concurrència que 'l favorequé y per l' entussiasme ab que siguié acullit.

En ell fou llegida la Declaració de Solidaritat catalana, que precisa clarament els punts que 'ls representants de Catalunya defensarán en el Parlament. Son com els primers grahóns de la gran escalinata que ha de portarnos al assoliment de l' autonomia.

A continuació parlaren els candidats Srs. Sunyol, Puig y Cadafalch, Junoy, Cambó, Vallés y Ribot y Salmerón. Tots els discursos, saturats de sana doctrina, sigueren extraordinariament aplaudits; mes el de 'n Salmerón, qu' es un' obra monumental, alcansá 'ls honors de una colossal ovació.

El discurs del apóstol es l' Evangeli de la Solidaritat. Ab ell se va ab pas segur al compliment de las aspiracions de Catalunya y á la salvació d' Espanya. Aquest discurs passará á la Historia.

L' eixida de 'n Salmerón doná lloch á una conmovedora y imponent manifestació improvisada. Milers y milers de ciutadans aclamaren al gran patrici, y formant una onada que s' obría pas per entre la forsa pública l' acompanyaren al Hotel Colón.]

Els escamots lerrouxistas que per allí pululavan sigueren disolts com partícules impuras, en aquella mar inmensa d' entussiasme popular.

Tothom deya lo mateix:—S' ha inaugurat á Catalunya una nova era política may vista ni somniada en terra espanyola. Una nova era política que té per elements actius la fé, la serenitat y la conciencia de tot un poble.

Pera que admirin la fortaleza del nostre gran jayo.

Després d' una rápida excursió al Vendrell, á Valls, á Lleyda, á Balaguer, á Cervera, á Tárrega y á Igualada, de la qual regressá á las dotze de la nit del dissapte, l'activa y gloriosa jornada del diumenje.

Al matí, discurs al Tívoli; á la tarde, discursos á Sitjes y á Vilanova; á la nit, discurs á Sant Andreu de Palomar.

¡Y tant fort, y tant animós, com si no li pesessin poch ni molt els setanta anys que porta sobre las espatllas!...

Y l'endemá excursió á Girona, y aixís successivament tota la senmana... ¡Es assombrós!

Ha retornat de Madrid el nostre benvolgut arcalde.

En la Vila y Cort, el Sr. Sanllehy feu l'elogi de la Corporació municipal, encomiant el seu zel, el seu amor á la ciutat y la seva honradesa.

No podía parlarse aixís, quan els arcaldes de R. O. contavan en el Consistori ab elements caciquistas que, á pretext de apoyarlos, dificultavan la seva imparcial missió creantlos tota mena de compromisos. Ha sigut menester que no hi hagués á la Casa Gran mes regidors que 'ls elegits del poble, pera que 'ls arcaldes de nombrament del govern haguessin de limitarse á ser testimonis y panageristas de la seva bona voluntat.

M' ha de dispensar el Sr. Ossorio si li manifesto la meva disconformitat ab una de las sevas últimas disposicions.

Per acabar ab els atentats terroristas, ha manat que las casas que no tinguin porter n' hi posin. Que las que no n' hi puguin posar, per no permétreho las condicions de l'entrada, tinguin tancada la porta, y proveixin aquesta de un *llamador*, en comunicació ab tots els pisos, pera que desde aquests puguin baixar á obrir quan algú truqui. Y que 'ls propietaris nomenin vigilants de día per grupos de deu fincas.

Tot aixó s' ha de realisar en el plasso improrrogable de cinch días, baix la pena de multas de 500 pesetas, y en cas de desobediencia, entrega dels infractors als tribunals de justicia.

Se 'm figura que per bona voluntat que tinguin els propietaris será difícil que puguin complaure á l'autoritat civil, cumplint unas ordres tan imperiosas. En cinch días no s' efectúan els treballs de instalació d' una porteria, allá ahont sigui possible establirla, ni s' troban porters de conffiansa, ni es possible que 'ls instaladors de timbres puguin donar l'abast ni es fácil que 'ls vehíns s' avinguin

SEGUINT LA CORRENT

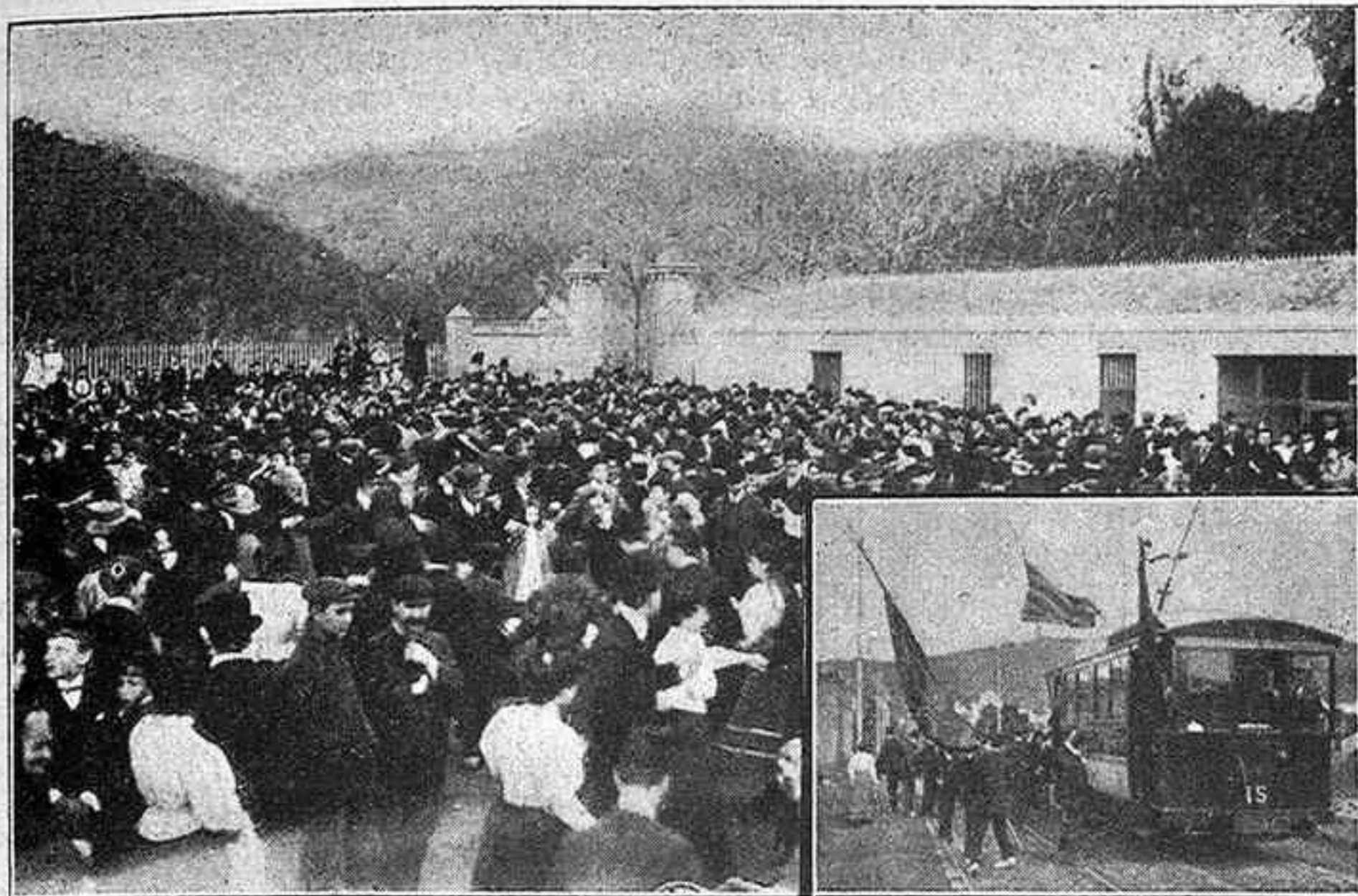
—¡Hola! ¡Vostés també venen á passejar per aquí?
—Si fet y fet es el lloch ahont s' está millor...

BON REGALO

—Tingui, senyor Mir: la del altre día y la del diumenge que vé.
¡Ja 's pot tirar de cap á mar!

L' APLECH DE LA SARDANA

Festa popular celebrada 'l darrer diumenge á la Villa-Juana, de Vallvidrera.

á viure ab las portas de l' escala tancadas sempre.

Y ara suposém que s' instala un porter: si aquest es inhábil ó descuida la vigilancia ¿quí ha de ser responsable de la seva falta? ¿El propietari? Llavors aquest no tindrà mes remey que guardarse ell mateix la seva finca. Y si no 's fa responsable al propietari ¿qué serán mes que porters de camama la major part dels qu' ells nombrin?

Y ara suposém que las portas que 's disposa que han d' estar tancadas, algú dels qu' entran y surten las deixa obertas: ¿á quí castigar per aquesta infracció? ¿cóm se sabrá quí las hi ha deixadas?

¿Se 'n encarregarán els vigilants particulars del carrer per grupos de deu fincas? ¿Y á n' aquests quí 'ls vigilará si abandonan el puesto? ¿Y com creure que han de formular cap denuncia contra 'ls propietaris y 'l vehinat que 'ls pagui?

Ja veu el Sr. Ossorio, en quín vesper de conflictes se vol ficar. No li faltará feyna si persisteix en mantenir la seva resolució impremeditada, poch madura, filla del escás coneixement que té de las costúms de la ciutat. No n' hi ha prou ab dictar ordres; es necessari que aqueixas ordres siguin prácticas.

Pera que 'l vehinat ajudi á prevenir la comissió de delictes terroristas, es precís que las autoritats no perdin el sentit de la realitat y siguin ellas las primeras en donar els bons exemples.

¿Cóm preten el Sr. Ossorio transformar en cinch días la manera de ser de tota una ciutat, quan els poders á quí ell representa, després de dos anys d' esforços no han lograt organitzar un cos de policia, ni tan sisquera presentable?

Ja veurá, D. Angel, com al capde-vall resultarà malguanyada la tinta que haurá gastat en escriure la seva salvadora disposició.

Ja tenim á n' en Sol y Ortega que ha sortit del paréntesis en que s' havia tancat.

A mí no 'm vé de nou: al publicar en el *Liberal* aquells articles contra la *Solidaritat*, ja vaig pensarho desseguida:—Aquest Sol s' anyora: els

seus articles amagan un disegni ocult. Aquest sol ja no es sol; es una estrella ab qua.

Y en efecte: ja 'l tenim sollicitant de nou els vots de Barcelona, com al any 1901, en que vá rebre 'l gran desengany del sigle.

Major será 'l que ara li espera. Perque aixís com en aquella fetxa procedí com un ilús, avuy procedeix com un despitat, y no hi ha passió que cegui tant als homes com el despit.

El Sr. Sol s' ha sumat ab el fracassat Lerroux, pera portar als comicis l' odi que senten l' un y l' altre contra en Salmerón y la *Solidaritat* catalana, las dos grans forsas que fan vibrar avuy ab més entussiasme l' ánima de Catalunya.

Es una viva llástima que una personalitat com el Sr. Sol, ab fama d' home de talent, tingui tan poch judici. La seva conjunció ab l' emperador es l' equivocació més gran de la seva vida política, qu' es ja tota ella un teixit d' errors.

A despit de sas diferencias de temperament de doctrina y d' educació, junts se presentan á lluytar. Diumenje Barcelona 'ls enterrará plegats.

També *La Vanguardia* ha seguit el camí del *Avi Brusi* recomenant que 's voti la candidatura solidaria.

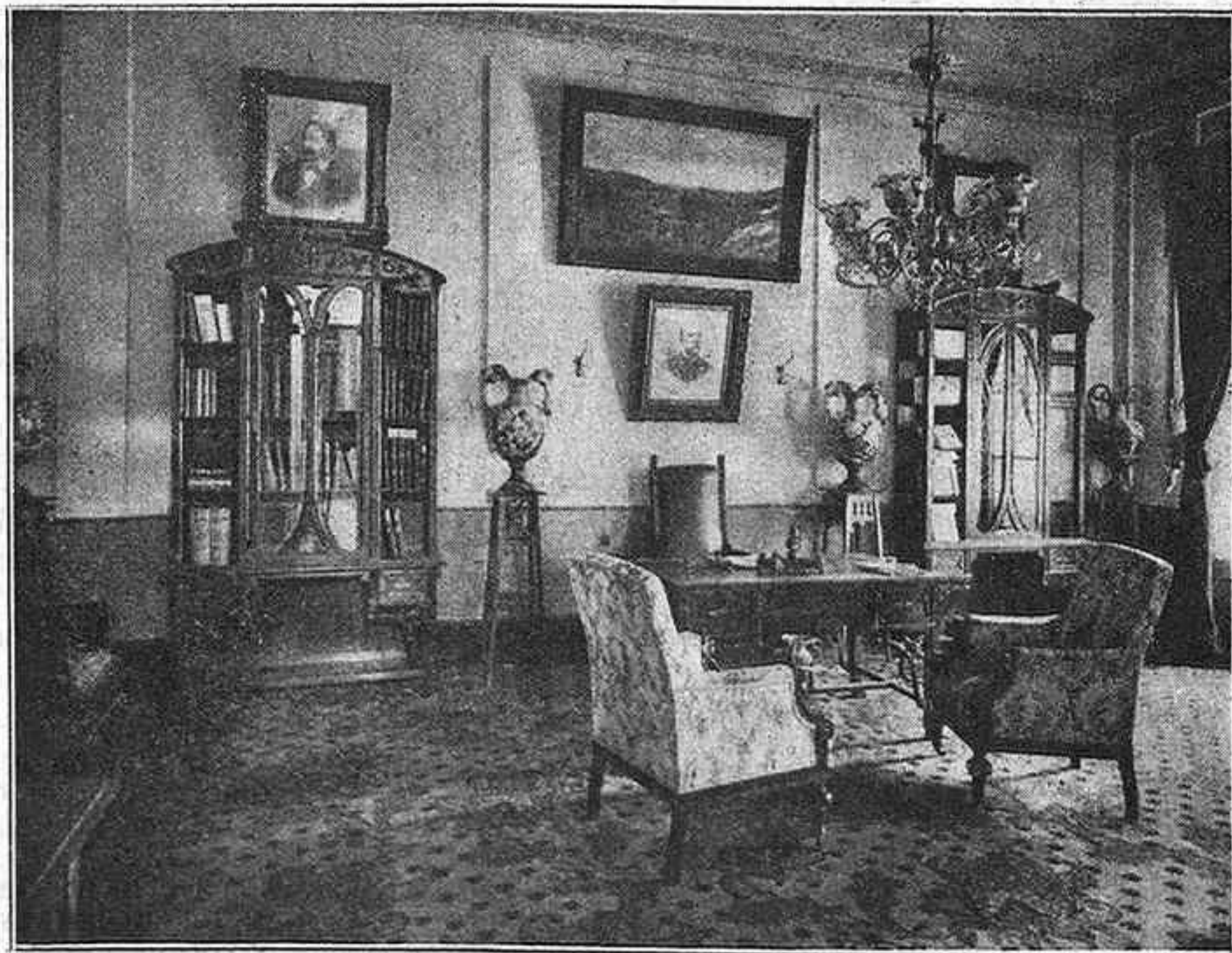
¿Obra *La Vanguardia* per convicció, ó per conjurar la pluja de baixas que li queya á sobre?

Siga per lo que 's vulga, lo cert y positíu es que s' está realisant, ab *Solidaritat* catalana lo que sol succehir en las épocas de Revolució. Quan una Revolució ha guanyat, tothom se 'n declara partidari.

Recordo que 'l mateix Sr. Mañé y Flaquer, el diumenje subsegüent á la victoria de Alcolea, publicá un article titulat *Una lección de Historia*, cantant las veritats á D.ª Isabel II. que havia sigut el seu ídol.

De la mateixa manera, avuy se declaran solidaris els

UN INTERIOR

Despaig que 'l *Centro d' Unió Republicana*, instalat en el antich local del Ateneo, ha posat á la disposició del Sr. Salmerón durant la seva estancia á Barcelona.

que mes detestavan á la Solidaritat. Y es que la Revolució solidaria guanya.

El Poble Catalá ha tret els drapets al sol al *ilustre sociòlech* Sr. Valentí Camp, que en calitat de *primista* lluyta en el Vendrell á las ordres del Sr. Alegret.

El simpátich diari nacionalista republicá conta que 'l Sr. Valentí Camp se feu cárrech del producte de una subscripció que s' havia obert per' aliviar al Alfred Calderón malalt y sense recursos. Ab el diner recullit se feu una edició de articles escullits del insigne periodista. Y passá lo següent, que relata el *Poble*:

«La edició del llibre fou feta á casa l' Henrich, de la qual es director literari en Valentí, encarregantse de la venda en Ferrán Fe, llibreter de Madrid. Tothom que hagi intervingut en negocis editorials, sab de sobras que la publicació del llibre de l' Alfred Calderón no podí costar las mils pessetas recullidas. Pero en Valentí, depositari de aquelles pessetas, no sols no enviá á n' en Calderón el sobrant, sinó que ni tan sols li comunicá que hagués sobrat res, ni may ha publicat els comptes corresponents.

»Passá llarch temps. El llibre anava venentse. Quan un día, trobantse malalt l' Alfred Calderón, y tenint á la seva filla malalta també sense saber materialment de qué fer mánegas, va recordarse del llibre publicat y enviá á casa d' en Ferrán Fe á recullir l' import dels exemplars que hi haguessin venuts. El llibreter va respondre que no tenia cap d' aquells diners en el seu poder, per haverlos reclamat en Valentí desde Barcelona, girantli una lletra no feya gayre. Y aquells diners se varen fondre, com avants ja s' havían fos las sobras de la subscripció, sense que l' Alfred Calderón ne vejés una pesseta.»

Creyém que l' acte del Sr. Valentí Camp mereixerá 'ls calurosos elogis del Sr. Lerroux.

Lo menos que farà l' ex-emperador será escríureli una carta, dihentli:

«Ilustre sociòlogo: yo te felicito. Tu proceder con Alfredo Calderón me conmueve. Tu negativa á rendir cuentas me entusiasma. *Así es como se hace la Revolución.*»

Ara *El Progreso* la dona en calificar al nostre estimat company Roca y Roca de «pobre hombre» y de «infeliz.»

En efecte: ab tot y haver heretat alguna cosa dels seu pares, el Sr. Roca y Roca, que no ha mercadejat may ab la política, no es tan rich com el Sr. Lerroux.

Y per lo que respecta á lo de *infeliz*, sabém que demá passat, després del escrutini, el Sr. Roca y Roca podrà considerarse l' home més *feliz* de Barcelona.

De cóm *El Liberal* se diverteix ab els quatre desocupats qu' encare 'l lleixen.

El dissapte:

«Santiago de Cuba ardiendo.—Un terrible incendio amenaza destruir completamente la población de Santiago de Cuba.

«Hay ya muchas casas reducidas á escombros y es muy difícil sofocar el siniestro porque falta agua para combatir el voraz elemento, que presenta aspecto imponente y aterrador.»

El dimecres següent:

«El siniestro ocurrido en Santiago de Cuba carece de importancia.»

Davant d' aquest portentoso d' informació, ¿veritat que s' explica perfectament el *pleno éxito*?

Per supuesto, que en aixó de pendre 'l número als lectors, dihentlos avuy una cosa y demá un' altra completament distinta, no es ell sol.

Vejin, per exemple, *El Progreso*.

Deya aquest periòdich el día 29 de Mars:

«El señor Lerroux no será candidato más que por Barcelona.»

Y á pesar d' haver parlat aixís, passin avuy els ulls pel diari de don Alacandro y veuran en lloch preferent:

«Candidato por Barcelona: Alejandro Lerroux.

»Candidato por Sabadell: Alejandro Lerroux.

»Candidato por Reus: Alejandro Lerroux.»

—¡Ridiez!—com sol dir cada cinch minuts el graciós de la *Gaceta* dels xinós: —¡Aixó si qu' es ser formal, y conseqüent y serio!

De tal modo ha perdut l' ex-emperador dels Josepets el món de vista, que ja confón las bestias ab las plantas. Vejis lo que deya un día d' aquestos:

«Una agrupación política se ha encargado de escoger en la fauna social las flores que envenenarán la atmósfera...»

No, home, no; l' han informat malament.

En la fauna hi ha burros, mussols, hienas, llops y fins cap-grossos, pero ¿flors?

Pregúntiho á qualsevol manescal conegut; veurá com li dirá que la ha *metido*.

Ficantse, com de costum, en lo que no li importa, *El Liberal* se permet la llibertat de donar consells á la Solidaridad Catalana y tracta d' ensenyarli cóm y de quina manera havia d' haver confeccionat la seva candidatura de diputats á Corts per Barcelona.

«Debió—dú—buscar hombres cargados de prestigios, gente vieja que llevase en la piel las cicatrices de las batallas...»

«Batallas y cicatrices?»

¡Tapi, tapi, qu' está ensenyant el joch!

Per més que vosté ho amaga, se li veu el *careaga*.

¡Ja escampa!

El conegut regidor llibertari senyor Zurdo de Olivares ha tingut la hermosa y regeneradora idea de proposar al Ajuntament la creació d' un impost sobre las campanas.

¡Arriba!... Per nosaltres no s' aturi.

¡Mientras l' impost no sigui sobre las ESQUELLAS!

El mateix llibertari regidor acaba de dirigir un llarch manifest als ferroviaris espanyols, aconsellantlos que s' organissin... y, sobre tot, que se suscriguin á un periòdich que, baix la seva direcció, se disposa á veure la llum pública.

Lo qu' en el tal document, més que 'l seu contingut ens ha cridat l' atenció, es que 'l senyor Zurdo al firmar se titula *secretario internacional*.

¿*Secretario internacional* de qué, si, com ell mateix confessa, la societat de ferroviaris no existeix?

Cada día se 'n senten de noves.

Del programa d' una funció celebrada l' altre diumenge al teatro de la *Casa del Pueblo*:

«SOLILOQUIO entre las niñas A y B.

Soliloquio entre dugas personas...

¿Ho havían vist may aixó?

Aquest *soliloquio* ha de ser cusí germá de las flors de la fauna de don Alacandro.

De totes maneres, la qüestió es comensar.

Esperém qu' en la funció próxima 's representará un diálech *entre* un sol individuó.

Fentse ell mateix, á tall d' Juan Palomo, l' elogi de la candidatura que 'l diumenge será magestuosament derrotada per la Solidaritat Catalana, deya el propi *cosechero*:

«Durante todo el día oímos los más lisonjeros comentarios y los augurios más agradables para esta candidatura...»

¿*Durante todo el día?*

Vamos... A la qüenta l' *amigo del pueblo* va tenir vintiquatre horas en Sol enganxat á l' orella.

Xascarrillo de postres:

L' arrendatari de una estació balnearia y altras diversions honestas, li diu á un seu amic:

—Si prohibeixen la ruleta 'ns reventan: no farém diners ni pera comprar el sofre que barrejem en las nostras ayguas sulfurosas.

NOTAS DE CASA

Don Ramón Masifern ha tingut l' amabilitat d' enviarnos unas mostras de *Grape-Nuts*, aliment pera 'l cervell y centros nerviosos, fabricat als Estats Units.

... L' *Orfeó Barce'onés* ens participa que, pera millora de local, s' ha traslladat al carrer del comte del Asalto, n.º 26, ahont quedan instaladas las classes gratuïtas de solfeig, cant y vocalisació.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Colección Diamante
OBRA NUEVA — TOMO 103
por Camilo Castello Branco
traducción del portugués, por P. B. S.
Un tomo en 8.º de 188 páginas, 2 reales.

MARÍA
MOISÉS
(NOVELA DEL NIÑO)

L'auca del senyor Esteve

PER SANTIAGO RUSIÑOL

ab redolins dibuixats per en RAMÓN CASAS y escrits per en GABRIEL ALOMAR

Un tomo de gran luxu, imprés sobre paper de fil. Ptas. 10

LIBROS DE ANATOLE FRANCE

- El Sr. Bergeret en París. . . Ptas. 3'50
- El libro de mi amigo. . . » 3'50
- Sobre la piedra inmaculada. . » 3'50
- El figón de la Reina Patoja. . » 3'50
- Historia cómica. » 3'50

MANUAL PRÁCTICO

con breves comentarios á la

LEY ELECTORAL

PARA

DIPUTADOS Á CORTES

Según la ley de 26 de Junio de 1890 y las disposiciones y reales órdenes aclaratorias hasta la fecha

Precio: 2 pesetas

Ultima obra
d'en
APELES MESTRES

POEMAS DE TERRA

Preu:
2 pessetas

Singlots Poétichs, de Frederich Soler (Pitarra)

- N.º 1 La butifarra de la Llibertat
- » 2 La Esquilla de la Torratxa
- » 3 Lo Cantador
- » 4 Lo castell dels tres dragóns
- » 5 ¡Cosas del oncle!
- » 6 Ous del día
- » 7 Las píldoras de Holloway
- » 8 Si us plau per forsa
- » 9 Un mercat de Calaf
- » 10 Un barret de riallas
- » 11 La venjansa de la Tana
- » 12 La vaquera de la pigra rossa

- N.º 13 Las carbassas de Montroig
- » 14 En Joan Doneta
- » 15 Lo punt de las donas
- » 16 L' últim Trençalós
- » 17 L' Africana
- » 18 Gra y Palla
- » 19 Lo boig de las campanillas
- » 20 Il Profeta
- » 21 Faust
- » 22 Liceistas y cruzados
- » 23 Los héroes y las grandesas
- » 24 La mort de la Paloma

Preu de cada Singlot, 2 rals

LA
MARE

d'en Santiago Rusiñol, 2.ª edició,
sortirá dintre de pochs días.

Els pedidos de fora de Barce-
lona se servirán per rigurós torn.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

EN NOM DE CATALUNYA

MEMORIAL A LA BIBLIOTECA DEL
DEPARTAMENT D'ENLLIBRAMENT

SANT JORDI: —Un día vaig matar el dragó. ¡Avuy voto contra 'l drach!